

[Indenrigsministeren.]

Jeg kan svare, at jeg den 22. januar på foranledning af finansudvalget svarede dette udvalg, at jeg var bekendt med, at de tre udvalg, der er nedsat til at finde ud af, hvordan statsamternes arbejde i øjeblikket foregår, hvilket omgang det har, og hvilke konsekvenser det vil få, hvis man ophæver disse amter, er i fuld gang med arbejdet, og vi har løfte om, at dette arbejde vil være afsluttet inden udgangen af året 1974, hvorved der vil være mulighed for, hvis resultaterne taler derfor, at der kan fremsættes lovforslag i den kommende folketingssamling herom.

Hr. Dahlgaard nævnte også nogle ting i forbindelse med opgave- og byrdefordelingen, og jeg fik nærmest det indtryk, at det var hr. Dahlgaards opfattelse, at arbejdet med opgave- og byrdefordelingen skulle forceres og afsluttes hurtigst muligt. Jeg kan dertil oplyse, at regeringen som bekendt har fremsat forslag om overførsel af omkring 6 mia kr. fra retningsbestemte procentvise refusioner til bloktilskud efter objektive behovskriterier. Jeg håber, at disse forslag, uanset at kommunerne for tiden argumenterer for et langsommere tempo, når at blive gennemført i denne folketingssamling. Så er der i hvert fald i denne samling taget et meget stort skridt i retning af at fuldbyrde de ønsker, der er om ændringer i opgave- og byrdefordelingen.

Med hensyn til opgavefordelingen resterer der stadig væk nogle meget omfattende områder i forholdet mellem staten og især amtskommunerne. Her tænker jeg på statshospitaler og de ortopædiske hospitaler samt på særforsoget. Det er min opfattelse, at det vil være forkert og uhensigtsmæssigt, hvis vi øjeblikkeligt gik ind i en overførsel af disse store områder. Der må være en vis tid for amtskommunerne til at absorbere og få indarbejdet de ting, som vi nu i hurtig tempo lægger over til dem. Det er derfor min opfattelse, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at de resterende store opgaver bliver overført i løbet af en 4-5-6 år måske, eller i hvert fald at vi bruger hovedparten af 1970'erne til at afslutte denne epoke.

Til fru Hanne Reintofts bemærkninger kan jeg sige, at det var da glædeligt at høre, at der var noget i redegørelsen, som tiltalte fru Hanne Reintoft. Til den skeptiske be-

mærkning, om det nu var således, at det, der er sagt om omsorgen for ældre — hvor vi er enige i alle kredse om, at det, der er antydnet i perspektivplanen, er en hensigtsmæssig og god måde — om det nu er et område, hvor perspektivplanen ikke skal gælde, kan jeg sige, at det er der næppe nogen grund til at frygte. Når det står skrevet, som det gør, er det nok, fordi man finder, at det er nogle hensigtsmæssige, fornuftige tanker, der ligger i det, først og fremmest menneskelige, men selvfølgelig også økonomiske.

Påstanden om, at invalideforsikringsretten fører en skarpere kurs nu end tidligere, må jeg stadig væk afvise, idet det ikke er mig bekendt, at der er givet noget som helst påbud eller noget i den retning for at få færre invalidepensioner gennemført. At invalideforsikringsretten ind, imellem sender en ansøgning tilbage med anmodning om fornyet overvejelse af, om revalidering ville være mulig, er jo kendt, og det er vel også således, at vi er enige om, at hvis en revalidering kan gennemføres med et tilfredsstillende resultat, så må der gerne ofres meget på det, og så er det en langt bedre løsning end tilkendelse af en invalidepension.

Per Hækkerup (S):

Jeg vil gerne fortsætte gennemgangen af det, jeg havde opstillet som konklusioner, vi betragter som forudsætning for, at socialdemokratiet er parat til at gå i en samlet politisk løsning eller en samlet politik for den kommende tid og de kommende år.

Jeg var nået til punkt 12. Vi vil foreslå, at man enes om at opstille rammeplaner for fordelingen af produktionsfaktorerne, dvs. kapital og arbejdskraft, imellem alle områder i samfundet, således at vi får en økonomisk-politisk afbalanceret fordeling af disse forskellige produktionsfaktorer. Det skal altså ikke blot gælde den offentlige sektor, men det skal også gælde den private sektor. Jeg forstod på økonomiministeren, at han ikke var uvilligt indstillet over for denne tanke, men understregede i sin redegørelse, at det ikke måtte blive sådan, at det kom til at gælde tildelingen til den enkelte virksomhed. Denne betragtning er vi enige i.

Punkt 13 lyder i vores formulering således: vi forestiller os, at det vil være nødvendigt med udgangspunkt i det arbejde, der er